

L'alcaldesa de València, Rita Barberà, dialogant amb el president de la Generalitat Valenciana, Alberto Fabra, i el conseller Máximo Buch (d'esquena).

Hola, sóc Alberto Fabra, de Castelló de la Plana. Tinc 50 anys i ara en fa tres que presidesc la Generalitat Valenciana per accident. L'anterior president va dimitir i a Madrid me'n van designar successor. Jo no havia fet gaire soroll, era un bon xic i... No ho sé, encara no sé ben bé què els va dur a decidir-se per mi. El fet cert és que en tot aquest temps he aconseguit –disculpeu-me la ironia– que el PP passe de superar sistemàticament el 50% dels vots a caure per davall del 30% a la Comunitat Valenciana, un feu que semblava inexpugnable, i els uns i els altres em mouen la cadira per què no em presente, diuen que amb mi perdrem segur. La situació és depriment, i és per aquest motiu que sóc ací.

—Hola, a mi em diuen Antonio Torres i vaig nàixer en un poble de Granada,

Teràpia de grup

El debat de política general celebrat la setmana passada a les Corts valencianes no sols ha deixat clara la feblesa del president de la Generalitat, Alberto Fabra, sinó també la imprevisibilitat que impera a l'esquerra de l'hemicicle, amb tres grups amb l'ai al cor, convençuts que podran governar però esglaiats per la irrupció de Podem. La depressió és general, i les eleccions, a prop.

En segon pla, el conseller José Ciscar.

però ja fa molt que visc a Elx. Ara faig de portaveu socialista a les Corts valencianes, un càrrec al qual també vaig arribar de rebot: com que l'anterior síndic va marxar en perdre el congrés nacional del partit, el nou secretari general, Ximo Puig, que no és diputat a les Corts, va optar per mi. Per afinitat personal i –per què no dir-ho– perquè sabia que jo no li generaria cap problema, és a dir, que no el *taparia* excessivament ni aspiraria mai a les primàries ni res per l'estil. Ara resulta que sóc massa previsible i massa poc enèrgic, tot el contrari del que hauria de ser un síndic de l'oposició, i els altres competidors ens mengem més i més terreny. Som en caiguda lliure.

—Bon dia, a mi em diuen Enric Morera i sóc natural d'Oliva, a la Safor. Com Alberto, tinc 50 anys, però al contrari que

ell, he sigut capaç de dur el meu projecte polític des de la irrellevància fins a la situació actual, en què el valencianisme no sols té representació ací, a les Corts, sinó també al Congrés espanyol i al Parlament d'Estrasburg. Ara bé, tinc una companya –segur que n'heu sentit parlar, és Mònica Oltra, apareix prou a la televisió– que em resta protagonisme i, encara pitjor, que ja m'ha advertit que vol ser la candidata als comicis vinents. No sé què he de fer, estic descol·locat. Em presentaria a les primàries perquè, de gent que em votaria, en tindria i molta, però en realitat, ella pot aconseguir un més bon resultat a les eleccions autonòmiques. El cas és que, a causa de tots aquests dubtes existencials, he perdut el *feeling* que tenia amb ella. No ens posem d'acord ni en les normes bàsiques de règim intern. És un maldecap rere un altre, vaja...

—Què m'has de dir a mi? Bé, primer de tot em presentaré: sóc Marga Sanz, de València i 63 anys, els últims cinc com a síndic d'Esquerra Unida a les Corts. Quan acabe la legislatura duré sis anys al capdavant del grup, el ritme de feina és brutal i per darrere meu ve un xic jove –li diuen Ignacio Blanco– que ha dit que vol ser el candidat a les eleccions. Malgrat que no siga del Partit Comunista, a mi ja em sembla bé, però de moment no li he dit a ningú què pense fer. D'una banda, em fa por que el cap de llista pugui ser Javier Parra, el secretari general del Partit Comunista del País Valencià, la meua estimada organització... Javier no es caracteritza precisament per la política de mà estesa, com Ignacio, i en la conjuntura actual, de crisi econòmica severa, hem de fugir d'essencialismes. Sospite que si em presente a les primàries del 8 de novembre, ell no ho farà, i que Ignacio les guanyarà igualment, però sense que hi haja gaire soroll. Com veieu, jo també em trobe bastant indecisa.

Si per comptes del debat de política general celebrat la setmana passada a les Corts valencianes, el president del Consell i els portaveus dels tres grups de l'oposició s'hagueren tancat amb un psicòleg professional i hagueren fet teràpia de grup, potser els hauria anat millor. Perquè el debat no va passar del tradicional cúmul de retrets, amb l'afegit que enguany, a més, Fabra va trencar la norma segons la qual responia un per un a cada grup de l'oposició, i va acollir-se al seu dret a respondre'ls conjuntament,

una manera d'estalviar-se temps –o siga, de fer el seu calvari més curt– i de disposar de més marge de rèplica: durant l'aturada de migdia, de dues hores i mitja, va poder preparar amb els seus assessors la contestació global als altres oradors, i la resposta següent, la de la rèplica de cadascun d'ells, va liquidar-la en 10 minutets, quan de l'altra manera n'hauria disposat de 30: 10, 10 i 10.

El pròxim debat de política general tindrà ben poc a veure amb el d'enguany. Com a president difícilment hi haurà Fabra, Antonio Torres serà un diputat ras o haurà emigrat al Congrés, Enric Morera podria ser el president de la Cambra i Marga Sanz és probable que gaudezca dels beneficis de la jubilació anticipada que va aconseguir com a docent, o si no, que aporte la seua experiència en un grup parlamentari, el d'Esquerra Unida, més nombrós que l'actual.

Comptat i debatut, els quatre oradors en qüestió tenen moltes preocupacions a casa seua, massa coses al cap a falta de tan poc temps per als comicis del 24 de maig del 2015, que capgiraran el mapa polític present.

Fabra, assetjat. Qui més motius té per sentir-se preocupat és el president, a qui el seu partit encara no ha confirmat com a candidat oficial, a diferència del que passa amb uns altres presidents autonòmics del PP. Perquè tothom sap que a l'Aragó repetirà com a candidata Luisa Fernanda Rudi, que a Cantàbria ho farà Ignacio Diego i a Castella - la Manxa, és clar, María Dolores de Cospedal. O José Ramón Bauzá a les Illes, malgrat la revolta ciutadana que ha sigut capaç d'aixecar tot sol i que ha derivat en la suspensió, per part del Tribunal Superior balear, del famós TIL [vegeu pàgs. 34-35].

En canvi, a Madrid i el País Valencià impera la incertesa. En tots dos casos, els respectius presidents, Ignacio González i Alberto Fabra, van arribar al càrrec després de l'eixida sobtada dels seus predecessors, Esperanza Aguirre i Francisco Camps, que havien sigut els autèntics guanyadors de les eleccions, l'any 2011. Ni González ni Fabra no es presentarien a la reelecció, doncs, perquè la seua elecció van decidir-la exclusivament els diputats autonòmics del parlament madrileny i valencià, en cada cas. Tots dos, a més, observen esporuguits com

EFE

El líder del PSPV-PSOE, Ximo Puig, ha trobat en la presidenta andalusa, la socialista Susana Díaz, una aliada en la lluita per un finançament més just.

el percentatge d'intenció de vot al PP a Madrid i el País Valencià s'ha erosionat molt, moltíssim, fins al punt de posar en risc sengles governs, que han mantingut amb comoditat durant dues dècades i que representen, globalment, més del 25% de la població de l'Estat. Són —eren— els dos principals graners de vots dels conservadors espanyols.

És ací on rauen els dubtes de presentar Fabra com a aspirant, uns dubtes que l'alcaldesa de València, Rita Barberà, va fer explícits de seguida que va tornar de les vacances. Durant la celebració del tradicional sopar d'inici de curs polític dels populars valencians —que enguany va tenir lloc a Alqueries (Plana Baixa)— Fabra va afirmar que se sentia preparat i amb moltes ganes de liderar el cartell electoral del PPCV, una manera com qualsevol altra de declarar-se candidat, ni que siga perquè els presidents en el càrrec —sobretot si només porta tres anys i escaig— acostumen a ser-ho, si així ho desitgen.

Però al cap de poques hores, aquella autoproclamació de Fabra va topar amb la veu sorollosa de Barberà. Distanciada com està del president, a qui sempre ha

considerat massa poc enèrgic i massa poc preocupat de la ciutat de València, va advertir que una decisió com aquesta “és una decisió que ha de prendre el partit”. Un altre toc d'atenció important al president, com el que María Dolores de Cospedal va ofrenar-li ara fa uns mesos, amb motiu d'una visita a València. Com a presidenta manxega va deixar clar que seria la candidata popular als comicis del 2015, però com a secretària general del PP va ajornar *sine die* la decisió sobre el cap de cartell valencià. A ningú no se li escapa que el panorama que dibuixen les enquestes és descoratjador, i el lideratge de Fabra, excessivament feble. De carisma, no n'ha guanyat.

Els dubtes, ja hi eren. I la rumorologia, també. Però de proves, no n'hi havia gaires més que aquella declaració de Cospedal... Fins que el propassat divendres 12 de setembre, de manera sorpresiva, Mariano Rajoy i Rita Barberà van reunir-se vora quatre hores a La Moncloa. Una cita que no apareixia a l'agenda de cap dels dos però de la qual van voler deixar testimoni gràfic, amb fotografies passejant pels jardins del palau i dialogant distesament a la taula del president espa-

La reducció de 280 milions en impostos afectarà el pròxim govern, no aquest

EFE

nyol, unes instantànies que els serveis de premsa van enviar als mitjans.

Fabra no en tenia ni idea, d'aquella trobada, i la humiliació va ser notable, perquè ja fa tres mesos que el president valencià va emplaçar el ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, a reunir-se amb els representants empresarials valencians sense que aquest els haja posat una data concreta, encara. La sensació de menysteniment és clara.

Davant això, la vesprada que van passar junts Rajoy i Barberà alimenta les suspicàcies. "Vam parlar de política nacional, de política municipal, de política valenciana i d'unes altres coses", va confessar als periodistes l'alcaldeessa sis dies més tard, a més de dir-los que se sentia "molt orgullosa" d'aquella reunió. I encara que Alberto Fabra va afirmar que en tenia constància, fonts de Presidència de la Generalitat asseguren que, ben al contrari, va assabentar-se'n un cop feta. Certament, no és normal que Rajoy no es reunisca amb Fabra i ho faça pausadament amb Barberà, que malgrat la importància de València i l'amistat que els uneix, no passa de ser una alcaldessa.

Ateses les circumstàncies, Fabra va aterrar al debat de política general de la setmana passada empetitit, farfallós en els moments inicials, sotmès a la mirada amenaçant d'una Barberà que va accedir a l'hemicicle en solitari, quan el recinte ja era ple, com una manera de centrar els focus i d'incrementar la incertitud sobre la sintonia amb el president.

Fabra va aprofitar l'avinentsa per anunciar una rebaixa fiscal de 270 milions d'euros per a tots els valencians, que suposarà una reducció impositiva d'uns 280 euros per cada família de quatre membres en la pròxima declaració d'hisenda. Un alleujament que contrasta amb l'asfíxia que pateixen les arques públiques valencianes, però que s'explica pel fet que aquesta desgravació redundarà en els ingressos que l'estat efectuarà a partir de l'any següent, el 2016, atès que la transferència del 2015 està fixada des del juliol. Ras i curt, Fabra delega aquesta responsabilitat, aquests 280 milions de menys, al govern que vinga després, que difícilment serà del seu partit.

A més, el cap del Consell va fer uns altres anuncis efectistes, com l'obertura d'hospitals que ja haurien d'estar en funcionament –els de Lliria (Camp de Túria) i Gandia (Safor)– i un augment simbòlic –de 8,4 milions– de la renda garantida de ciutadania que recull l'Estatut, infradotada tot i adreçar-se a les persones amb menys recursos. Igualment, es recuperaran les ajudes a la compra de llibres de text –per a les famílies més necessitades– i es dedicaran 65 milions al trasllat de l'hospital Arnau de Vilanova de València al vell edifici de La Fe, ara buit. Unes obres que, en tot cas, també sufragarà l'executiu que isca escollit després dels comicis del 24 de maig.

Fabra va repetir diverses vegades que "la Comunitat Valenciana està millor que no ara fa tres anys", en contraposició

evident amb l'etapa de Francisco Camps, que s'ho mirava de reüll des del seu escó, mentre llegia uns apunts sobre liberalisme del màster que estudia. El president proclamava que l'últim any s'ha reduït la xifra de desocupats i han crescut els visats d'obra nova, les matriculacions de vehicles, la venda del comerç minorista i l'execució d'obra pública, mentre els presidents de la patronal autonòmica i de la província de València, José Vicente González i Salvador Navarro, romanien immòbils a la tribuna de convidats, com qui observa algú que viu al marge de la realitat. "No hi ha cap factura pendent als calaixos de la Generalitat!", va exclamar Fabra davant l'estupefacció general.

"No exigiré més sacrificis als valencians, m'ho demane qui m'ho demane", va dir també. Un missatge directe a Montoro i els seus, tan refractaris a obrir el meló del sistema de finançament –caducat de fa un any– com fiscalitzadors de cada euro que gasta el govern valencià.

Per últim, Fabra va anunciar la creació d'un "carnet de turista de la Comunitat Valenciana", amb interessants "avantatges i descomptes", una llei que fa tremolar l'oposició –relativa al "reconeixement, protecció i promoció de les senyes d'identitat del poble valencià"– i mesures de "regeneració democràtica" que passen per l'ampliació del calendari de les Corts fins als 11 mesos, una llei de transparència que detalle on va a parar cada euro de la Generalitat –incloent-hi les despeses dels alts càrrecs–, la negati-

Enric Morera, síndic parlamentari de Compromís, encara no ha manifestat si optarà a liderar la llista de la coalició als comicis del 2015. Mònica Oltra va fer l'anunci oficial el juliol passat.

Ignacio Blanco té a l'abast el número 1 d'Esquerra Unida a les eleccions del maig. Si Marga Sanz no rivalitza amb ell, podria fer-ho Javier Parra (dreta).

va a demanar l'indult als condemnats per corrupció o la supressió de l'aforament als diputats i els membres del Consell, una decisió que requereix, no obstant això, d'una reforma legislativa superior, com també el desig de Fabra d'escurçar la campanya electoral —de 15 dies a 10— i el nombre de diputats, que l'Estatut valencià fixa en un mínim dels 99 actuals.

Fabra va llegir íntegrament el seu discurs, el 9% del temps en català: a l'inici, com és habitual, i cap al final, en parlar de política hídrica i senyes d'identitat, un altre fet usual. El portaveu parlamentari del PPCV, Jorge Bellver, va pronunciar el seu exclusivament en català, així com el síndic de Compromís, Enric Morera.

Un únic llenguatge. Antonio Torres i Marga Sanz, del PSPV-PSOE i EUPV, van adreçar-se només en castellà. El socialista va repetir, a més, l'argumentari de Ximo Puig, el seu secretari general: cal crear a Madrid el "problema valencià", l'allau de casos de corrupció permeten de referir-se a un de sol, el "cas PP", i que l'actitud de Fabra respecte Rajoy és de "submissió" —atès que no ha aconseguit un nou model de finançament—, d'"humiliació" en el cas de Montoro.

Fet i fet, fa mesos que Puig s'entesta a transmetre la necessitat d'una revisió del sistema de finançament, conscient que l'actual "posa en perill l'autogovern dels valencians". En aquesta lluita s'ha aliat amb la presidenta andalusa, Susana Díaz, la principal referent d'un partit

en hores baixes. Ja han mantingut dues trobades oficials —a Sevilla i a València— i la sintonia és gran, fins al punt que constitueixen dos dels pilars sobre els que se sosté el nou secretari general federal, Pedro Sánchez, que ha inclòs Puig a la seua executiva com a responsable de Regeneració Democràtica. L'associació del discurs de Podem amb el de Benito Mussolini li va costar una rectificació.

Tot en l'aire. Els socialistes tenen clar que Puig serà el seu candidat, però els dubtes continuen a Compromís i Esquerra Unida, els altres dos partits de l'oposició parlamentària al PPCV, tan preocupats com aquells per la meteòrica irrupció de la formació de Pablo Iglesias, que de moment no compta una estructura orgànica nítida al País Valencià i tampoc amb una cara visible en concret. Malgrat això, una enquesta del PPCV convenientment filtrada a *El País* assenyalava que Podem seria la segona força a les Corts, i que els populars, això sí, no podrien continuar al govern ni amb una hipotètica aliança amb UPyD, que també s'hi estrenaria, però sense tanta força.

Pel que fa als caps de llista electorals, tot indica que a EUPV l'escollit serà Ignacio Blanco, l'únic que ha dit que optarà a liderar el cartell a les primàries que se celebraran el 8 de novembre. Sanz, que a més de síndica és la coordinadora general d'EUPV, ha ajornat repetidament la seua decisió, potser per apaivagar els ànims d'una candidatura alternativa de

Javier Parra, situat a l'extrema esquerra de la formació i poc tendent al diàleg amb socialistes i nacionalistes valencians, a diferència de Blanco, del sector independent i no del PCPV, com Parra i Sanz. Sanz, per cert, va avisar en el debat que Fabra podria ser condemnat pel cas *Valmor*, que investiga la compra de l'empresa organitzadora de la Fórmula 1 a València —amb prop de 40 milions de deute— per part de la Generalitat.

A Compromís regna una confusió semblant. El reglament de les primàries obertes és en l'aire pel debat sobre les quotes de partit, de gènere i territorials, que el Bloc —la formació liderada per Morera— considera excessives. El juliol passat Mònica Oltra va anunciar que es presentaria al procés intern de designació de candidats, però a hores d'ara no se sap encara si s'escolliran tots els components de les tres candidatures alhora o si, per contra, la votació del candidat a la Generalitat —el de València— i els números 1 de les altres dues circumscripcions es farà en urnes separades. Les primàries haviem de ser a l'octubre i n'hi ha que dubten que siguem abans que acabe l'any. I Morera, que no pensava presentar-se, ara dubta. Durant l'estiu, de festa en festa, poble per poble, els militants del Bloc —més del 60% de Compromís— l'han animat a fer el pas. Ell, però, no vol fer cap pas en fals. Pel bé de la coalició. Perquè Oltra esquivarà més bé l'efecte Podem.

Víctor Maceda